

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/533/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3714204952
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3714204952.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa E. O. a.s., A. W. 7, XXX XX K., IČO: XXXXXXXX, zastúpený JUDr. Q. A., advokátom, G., XXX XX K., proti odporcovi M. C., t. č. na neznámom mieste, v konaní zastúpenému V. L., tajomníčkou Okresného súdu O. K., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu Z. U. O. A. so sídlom Z. G., XXXXX K. - A. M., IČO: XXXXXXXX, zastúpeným JUDr. O. O., advokátom, J. XX, K., o zaplatenie 214 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 11. marca 2015, č. k. 7C/175/2014-48, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý** zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov odvolacieho konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia vo výške 16,69 eur, do troch dní k rukám JUDr. O. O..

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal od odporcu zaplatenia sumy 214 eur s príslušenstvom zamietol. Odporcovi právo na náhradu trov konania nepriznal, navrhovateľovi uložil povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu trovy konania vo výške 55,92 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet jeho právneho zástupcu. V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že podľa § 5b zákona č. 250/2007 Z. z., ktorý je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku vo vzťahu špeciality prihliadal na premlčanie z úradnej povinnosti, zaoberal sa otázkou vymáhateľnosti uplatneného nároku. Konštatoval, že po tom ako uzavrel, že zmluva uzatvorená medzi účastníkmi je spotrebiteľskou zmluvou a právny vzťah medzi účastníkmi je vzťahom občianskoprávnym, pristúpil k skúmaniu plynutia premlčacej doby v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je stanovená trojročná premlčacia lehota, ktorá plynie odo dňa, keď sa mohlo právo uplatniť na súde. Uviedol, že navrhovateľ zosplatnil predmetný úver ku dňu 26.02.2010. Navrhovateľ mohol svoje právo na zaplatenie predmetnej pohľadávky prvý raz uplatniť dňa nasledujúceho po splatnosti celej pohľadávky, t. j. dňa 27.02.2010 (resp. 01.03.2010), od ktorého dátumu začala plynúť premlčacia lehota. S poukazom na § 101 ods. 1 Občianskeho zákonníka konštatoval, že premlčacia lehota uplynula v danom prípade dňa 27.02.2013. Vzhľadom na skutočnosť, že právo na zaplatenie pohľadávky voči odporcovi bolo navrhovateľom uplatnené až dňa 14.05.2014 podaním návrhu na začatie konania, nedošlo v čase jej plynutia k spočívaniu. Z dôvodu premlčania práva navrhovateľa na zaplatenie pohľadávky voči odporcovi podaný návrh v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a odporcovi ako účastníkovi, ktorý mal vo veci úspech priznal náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti navrhovateľovi ako účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Z dôvodu, že odporcovi v konaní žiadne trovy nevznikli rozhodol tak, že náhradu trov konania odporcovi nepriznal. Vzhľadom na neúspech navrhovateľa súd prvého stupňa rozhodol aj o náhrade trov vedľajšieho účastníka na strane odporcu, pričom náhrada trov predstavuje trovy právneho zastúpenia za úkony právnej služby, a to prevzatie a príprava zastúpenia,

podanie vo veci samej - vyjadrenie zo dňa 25.11.2014, t. j. 2x á19,92 eur + 2x 8,04 eur režijný paušál, spolu 55,92 eur, podľa § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. a), § 16 ods. 3 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z.

Proti rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie navrhovateľ, a to do výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka. Uplatnil odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o trovách vedľajšieho účastníka zmenil tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania neprizná. Namietal, že úkony, za ktoré má byť vedľajšiemu účastníkovi priznaná náhrada trov konania neboli vykonané účelne. Považoval za nezrozumiteľný a nejasný postup súdu pri rozhodovaní o trovách konania, keď dôvodil, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia je uvedené, že : „o náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 172 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Ako navrhovateľ, tak aj odporca boli v časti predmetu konania úspešní a v časti predmetu konania neúspešní, preto súd rozhodol tak, že žiadny z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania“. Súdu prvého stupňa vytýkal, že v nasledujúcom odstavci uviedol, že: „súd rozhodol, že vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu, k rukám jeho právneho zástupcu je navrhovateľ povinný zaplatiť náhradu trov konania v sume 52,60 eur ...“. Vyjadril názor, že vedľajší účastník vstúpil do súdneho konania nie za účelom chrániť odporcu a jeho práva, ale za účelom získať svoj prospech, teda náhradu trov konania. Za neúčelné považoval trovy vedľajšieho účastníka na strane odporcu z dôvodu, že tento doručil súdu len oznámenie o svojom vstupe do súdneho konania, ktoré obsahovalo všeobecné argumentačné náležitosti pre spotrebiteľskú vec, bolo zjavne nepresné, nejednalo sa o konkrétne vyjadrenie k danej veci, pričom odporca nevedel, ani dodnes nevie o zámere vedľajšieho účastníka do konania vstúpiť a hájiť jeho práva. Oznámenie o vstupe vedľajšieho účastníka do konania podľa jeho názoru nemá žiaden význam, nakoľko súd má v spotrebiteľských veciach ex offo hájiť práva spotrebiteľa a dbať o zvýšenú mieru jeho ochrany ako slabšieho prvku. Zdôraznil, že vedľajší účastník nevstúpil len do jednej časti súdneho konania, aby hájil záujmy odporcu v niektorej časti, ale vstúpil do celého konania, a preto musí zdieľať procesný osud a následok voči tomu účastníkovi, na strane ktorého do konania vstúpil, teda zdieľa osud odporcu. Z tohto dôvodu malo byť o trovách konania rozhodnuté podľa § 142 ods. 2 O.s.p. Vytýkal rozhodnutiu súdu prvého stupňa nedostatočné odôvodnenie s poukazom na § 157 ods. 2 O.s.p. Poukázal na zákon č. 353/2004 Z. z., ktorým bol novelizovaný Občiansky súdny poriadok s účinnosťou od 01.01.2015, ktorý upravuje nutnosť súhlasu účastníka so vstupom vedľajšieho účastníka do súdneho konania, čo v tomto prípade nebolo dodržané.

Vedľajší účastník na strane odporcu vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť. Uplatnil náhradu trov odvolacieho konania. Hodnotenie úkonov právnej pomoci vedľajšieho účastníka na strane odporcu považoval za účelné a hospodárne. Mal za to, že už len samé tvrdenie neprijateľných podmienok v spotrebiteľskej zmluve za súčasnej povinnosti súdu ex offo ich skúmať, je účelným úkonom a účelným spôsobom bránením práv účastníka. Dôvodil, že poukázal na obsahové nedostatky zmluvy, ktoré majú za následok, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Poukázal na to, že navrhovateľ uplatňuje dlhodobu neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, úroky, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi a sú neprimerane vysoké, ako aj premlčané pohľadávky na celom území SR. Poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ sám uplatňuje trovy právneho zastúpenia, pričom v odvolaní namietal priznanie náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi z dôvodu neúčelnosti. Navrhovateľ využil zákonné právo na zastúpenie advokátskou kanceláriou, toto však upiera vedľajšiemu účastníkovi, ktorá úvaha je v priamom rozpore s čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Poukázal na aktuálnu judikatúru a rozhodovaciu činnosť súdov, tykajúcu sa trov vedľajšieho účastníka a zdôraznil, že trovy právneho zastúpenia treba považovať za účelne vynaložené trovy, nakoľko každý má právo na to, aby sa hoci i v jednoduchej, skutkovo a právne menej zložitej veci dal zastúpiť advokátom.

Krajský súd v Trenčíne preskúmal vec v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. v rozsahu podaného odvolania a jeho dôvodov a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je potrebné v odvolaní napadnutej časti potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny. Vo veci bolo rozhodnuté bez pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p.

Predmetom preskúmania odvolacím súdom bol len výrok rozsudku súdu prvého stupňa o trovách konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu. Vo výroku, ktorým bol návrh zamietnutý a vo výroku, ktorým odporcovi súd právo na náhradu trov konania nepriznal, odvolanie nebolo podané, tieto výroky nadobudli právoplatnosť, a preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v tejto časti nepreskúmaval (§ 206 O.s.p.).

Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že navrhovateľ sa podaným návrhom proti odporcovi domáhal zaplatenia 214 eur s príslušenstvom s odôvodnením, že s odporcom dňa 17.07.2009 uzavrel zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej mu poskytol úver vo výške 400 eur za poplatok za správu úveru vo výške 216 eur. Odporca sa zaviazal celkovú sumu 616 eur zaplatiť v 7 mesačných splátkach po 88 eur. Celkovo odporca uhradil 402 eur, pričom posledná uhradená suma vo výške 50 eur bola uhradená dňa 17.11.2009. Odporca svoj záväzok splácať poskytnutý úver riadne a včas nesplnil, preto ho navrhovateľ upozornil dňa 19.05.2010 na uplatnenie práva žiadosti o zaplatenie celej pohľadávky. Oznámením zo dňa 13.09.2010 oznámil odporcovi, že celý dlh sa stal splatným ku dňu 26.02.2010. Po zosplatnení záväzku odporca neuhradil žiadnu sumu. Dlž odporcu mal predstavovať sumu 214 eur (616 - 402 = 214 eur). Súd prvého stupňa návrh navrhovateľa z dôvodu jeho premlčania zamietol. Konštatoval, že navrhovateľ zosplatnil úver ku dňu 26.02.2010. Svoje právo na zaplatenie predmetnej pohľadávky mohol prvý raz uplatniť nasledujúci deň po splatnosti celej pohľadávky, t. j. 27.02.2010, od ktorého dátumu začala plynúť premlčacia lehota, ktorá uplynula dňa 27.02.2013. Vzhľadom na to, že právo na zaplatenie pohľadávky voči odporcovi navrhovateľ uplatnil až dňa 14.05.2014, návrh v celom rozsahu zamietol.

V priebehu konania vstúpil do konania vedľajší účastník na strane odporcu, ktorý navrhol návrh zamietnuť z dôvodu, že spotrebiteľský úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko zmluva uzavretá medzi účastníkmi trpí viacerými obsahovými nedostatkami, s ktorými zákon spája právo navrhovateľa ako dodávateľa požadovať len poskytnutý úver bez úrokov a bez poplatkov a povinnosť dlžníka ako spotrebiteľa splatiť úver iba vo výške poskytnutých peňažných prostriedkov bez úrokov a bez poplatkov. Dôvodil, že odporca nie je povinný navrhovateľovi nič vrátiť, keďže už uhradil istinu úveru, zaplatil sumu 402 eur.

Súd prvého stupňa návrh v celom rozsahu zamietol, nakoľko považoval nárok navrhovateľa za premlčaný. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že odporcovi, ktorý bol v konaní úspešný a mal právo na náhradu trov konania z dôvodu, že mu žiadne trovy nevznikli, náhradu trov konania nepriznal. Vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu priznal náhradu trov titulom trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby a 2x režijný paušál (príprava a prevzatie zastúpenia, vyjadrenie k návrhu) podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z.

Navrhovateľ v podanom odvolaní namietal predovšetkým údajnú nezrozumiteľnosť a nejasnosť postupu súdu pri rozhodovaní o trovách konania. Dôvodil tým, že súd prvého stupňa o trovách konania rozhodol podľa § 172 ods. 2 O.s.p., s prihliadnutím na čiastočnú úspešnosť účastníkov rozhodol, že žiadny z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania, pričom ďalej vedľajšiemu účastníkovi napadnutým rozhodnutím uložil podľa odôvodnenia rozhodnutia náhradu trov vo výške 52,60 eur. Odvolací súd k uvedeným odvolacím námietkam uvádza, že tieto sa predmetnej veci netýkajú. Skutočnosti, ktoré v odvolaní uviedol, z obsahu napadnutého rozhodnutia nevyplývajú. Odvolanie navrhovateľa bolo s najväčšou pravdepodobnosťou vyhotovené k inej právnej veci, nakoľko v danej veci súd prvého stupňa nepochybne rozhodoval o trovách konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a priznané trovy vedľajšiemu účastníkovi boli vo výške 55,92 eur. V podanom odvolaní navrhovateľ namietal aj účelnosť vynaložených trov vedľajšieho účastníka.

V občianskom súdnom konaní sa o náhrade trov konania rozhoduje podľa zásady zodpovednosti za výsledok alebo zodpovednosti za zavinenie alebo za náhodu. Ustanovenie § 142 O.s.p. upravuje rozhodovanie o náhrade trov konania podľa miery úspechu účastníka v konaní. Je založené na zásade zodpovednosti za výsledok alebo na zásade úspechu ako základnom princípe, určujúcom, ktorý z účastníkov v konečnom dôsledku ponesie ťarchu všetkých súdnych trov. Predpokladom, splnením ktorého vznikne nárok na náhradu trov konania, je v prvom rade plný úspech vo veci, ktorý sa zisťuje porovnaním petitu návrhu a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej. Pokiaľ ide o rozsah náhrady trov konania, je v posudzovanom prípade potrebné vychádzať zo základnej zásady vyplývajúcej z ustanovenia § 142 O.s.p., a to miery úspechu vo veci.

Okresný súd sa pri rozhodovaní o trovách konania týmito zásadami riadil a pokiaľ na svoje rozhodnutie o trovách konania aplikoval ust. § 142 ods. 1 O.s.p. bolo jeho rozhodnutie správne.

Posúdenie správnosti rozhodnutia okresného súdu v zmysle podaného odvolania navrhovateľa spočívalo i na právnom posúdení otázky, či právo na náhradu trov konania, priznané podľa § 142 ods. 1 O.s.p., sa vzťahuje i na vedľajšieho účastníka, podporujúceho v konaní prevažne úspešného odporcu.

So zavedením inštitútu vedľajšieho účastníka, vystupujúceho na podporu účastníka - spotrebiteľa (ustanovenie § 93 ods. 2 O.s.p.), nedošlo k žiadnej takej zmene ustanovení O.s.p. o náhrade trov konania (ustanovenie § 142 až § 150 O.s.p.), ktorá by reagovala na nový inštitút. Súčasne ani samotná právna úprava uvedeného inštitútu problematiku náhrady trov konania neupravuje. Nie je tak daný žiaden zákonný podklad pre zmenu ustálenej súdnej praxe z obdobia pred zavedením vedľajšieho účastníctva podľa ustanovenia § 93 ods. 2 O.s.p., ktorá priznávala náhradu trov konania aj vedľajšiemu účastníkovi. Právo na náhradu trov konania, ako aj povinnosť nahradíť trovy konania, vyplýva z ustanovenia § 93 ods. 4 O.s.p., v zmysle ktorého má vedľajší účastník v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Pokiaľ teda Občiansky súdny poriadok nevyhradzuje práva a povinnosti v konaní iba niektorému z účastníkov, teda výslovne navrhovateľovi (napr. dispozícia s návrhom) alebo odporcovi (napr. súhlas so späťvzatím), je potrebné všetky ostatné práva a povinnosti, dané Občianskym súdnym poriadkom všeobecne účastníkovi konania, považovať aj za práva a povinnosti vedľajšieho účastníka. Pretože ustanovenia § 142 O.s.p., použité aj v danom prípade, neviaže právo na náhradu trov konania výslovne na odporcu, ale vo všeobecnosti na účastníka, zakladá uvedené ustanovenie povinnosť, ako aj právo na náhradu trov konania s poukazom na ust. § 93 ods. 4 O.s.p. aj vedľajšiemu účastníkovi v zmysle zásad zodpovednosti za výsledok, a to podľa miery úspechu vo veci.

Z uvedeného vyplýva, že vedľajší účastník, hoci v konaní zostáva treťou osobou, má rovnaké práva a povinnosti ako účastník, na stranu ktorého vstúpil podľa § 93 ods. 4 O.s.p., a preto pre prípad úspechu ním podporovaného účastníka v súdnom konaní má rovnako ako úspešný účastník právo na náhradu trov konania. Správne preto okresný súd priznal vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia s poukazom na ust. § 142 ods. 1 O.s.p.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že trovy konania v prípade, ak sa vedľajší účastník nechá zastúpiť advokátom, nemožno považovať za účelne vynaložené na uplatnenie alebo bránenie práva, odvolací súd poukazuje na článok 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi za podmienok ustanovených zákonom. Ak navrhovateľ má právo nechať sa zastúpiť právnym zástupcom, takisto každý iný účastník súdneho konania za rovnakých podmienok môže toto právo, garantované Ústavou Slovenskej republiky, využiť za podmienok, ktoré v danom prípade bližšie upravuje O.s.p. (§ 18, § 24, § 25 ods. 1, § 93 ods. 4 O.s.p.).

V ust. § 93 ods. 2 O.s.p. zákonodarca zvýšil ochranu spotrebiteľov, keď umožnil na strane spotrebiteľa ako vedľajšiemu účastníkovi zúčastniť sa konania takej právnickej osobe, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, pričom takýmto predpisom je aj zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

K námietke neúčelnosti trov konania, vynaložených vedľajším účastníkom v tomto súdnom konaní (navrhovateľ spochybňoval úkony vedľajšieho účastníka v konaní vykonané), odvolací súd uvádza len toľko, že vedľajší účastník do konania vstúpil svojím podaním, doručeným súdu dňa 19.09.2014. Dňa 27.11.2014 doručil súdu prvého stupňa podanie, v ktorom predostrel konkrétnu argumentáciu týkajúcu sa zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 17.07.2009, ktorá mala byť medzi účastníkmi uzavretá, poukázal na ust. § 52 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z., § 2 písm. d), § 9 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z., ktoré na danú vec dopadajú, poukázal na obsahové nedostatky zmluvy s tým, že úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Je tak nesporné, že vedľajší účastník na strane odporcu vyvinul aktivitu v záujme „pomoci v spore“ účastníkovi, na strane ktorého v konaní vystupuje, a v záujme ktorého ako vedľajší účastník do konania i vstúpil. Trovy vedľajšieho účastníka, spočívajúce v trovách právneho zastúpenia - odmene zástupcu vedľajšieho účastníka za dva úkony právnej služby (príprava a prevzatie veci, vyjadrenie k návrhu), vrátane režijných paušálov v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z. z. preto nie je možné považovať za neúčelne vynaložené.

Z týchto dôvodov krajský súd rozsudok okresného súdu v napadnutej časti podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p., keď v odvolacom konaní bol vedľajší účastník úspešný, a preto mu patrí náhrada trov odvolacieho konania. Trovy odvolacieho konania vedľajšieho účastníka spočívajú v trovách právneho zastúpenia - odmene za 1 úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľa smerujúceho výlučne proti výroku o trovách konania vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny) vo výške 8,30 eur podľa § 10 ods. 1, § 13a ods. 2 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. a 1 x režijný paušál vo výške 8,39 eur podľa § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky, spolu 16,69 eur.

Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté jednomyseľne.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.